

Gilad Atzmon pootevírá okénko do židovské viny

Autor: Gilad Atzmon

Pro Židy se stalo jakousi druhou přirozeností neustále zkoumat, jak moc je národy, v jejichž středu žijí, nenávidí – a jak moc se sami Židé svých sousedů bojí. Židovská média včera (27. října 2019 – pozn. DP) informovala, že „devět z deseti amerických Židů je znepokojeno antisemitismem“.

Osobně nedokáži jmenovat žádný další národ, který by měření vlastní neoblíby věnoval tolik energie. Navzdory existenci vcelku rozšířené islamofobie nebo protičernošského rasismu totiž nejsme vystaveni nikdy nekončícímu přívalu „statistik“, jež „nás mají varovat“, jak moc jsou černoši nenáviděni nebo jak málo bezpečně se cítí muslimové.

Data Amerického židovského výboru (AJC) ukazují, že „většina Židů vnímá zhoršování situace“. Statistika mi pravda nepřipadne nijak zvlášť věrohodná – ostatně každý trochu matematicky založený člověk by asi souhlasil, že pokud se bojí 9 lidí z 10, situace už se příliš „zhoršovat“ nemůže, jelikož i deset z deseti by znamenalo jen skromný, jedenáctiprocentní nárůst.

Připusťme však na okamžik, že čísla AJC relativně věrně zachycují realitu a že drtivá většina (90 %) z 1200 židovských respondentů napříč náboženskými i politickými postoji vnímá protizidovskou nenávisť jako vážný problém s potenciálně ničivými důsledky.

Bylo by zajímavé vědět, jak asi vypadá ona desetina „zlobivých“ Židů, které na rozdíl od jejich soukmenovců američtí sousedé neděsí. Tipoval bych, že se jedná hlavně o tak zvané „sebenenávistí sužované Židy“, onu nechvalně proslulou skupinku strašlivých židovských humanistů, kteří podporují Palestinu a cítí znechucení z nejrůznějších židovských **#MeToo** skandálů a sítí **organizovaného zločinu/pedofilie**. Tato nepočetná minorita (10 %) neposlušných Židů velmi pravděpodobně byla značně znepokojena **skandální opiátovou krizí**, která si dosud vyžádala na 400 000 amerických životů – také proto, že nejspíš znají **totožnost hlavních aktérů** této ságy třídní genocidy. V klidu je zřejmě nenechávají ani všemožné finanční zločiny od Madoffa přes neplacení **amerických daní** izraelskými bankami až po **izraelské společnosti s binárními opcemi**, které připravily americké občany o velké peníze. Tito univerzalističtí židovští vyvrhelové patří mezi hlasité kritiky svého lidu, kultury i politiky. Nezřídka otevřeně vystupují proti AIPAC, ADL, Sorosovi a dokonce i skupině JVP (Jewish Voice for Peace), která funguje jako kontrolovaná opozice. **Statistika AJC ukazuje na poměrně zábavnou možnost, že devět z deseti Židů žije ve strachu z onoho jednoho Žida z deseti, který neváhá otevřeně promluvit.**

Údaje však mají i vysvětlení méně zábavné a podstatně závažnější: není úplně vyloučeno, že vysoký podíl Židů znepokojených antisemitismem naznačuje rostoucí uvědomění si znepokojujících rysů Židů, tak těsně spjatých s jejich politikou, kulturou, identitou, lobbingem nebo izraelskými zločiny.

Židé dost možná mají pocit, že pověst jejich skupiny špiní pochybní jednotlivci jako Weinstein, Epstein a Maxwell. Snad se cítí pošpiněni izraelskou politikou a neodbytnou sionistickou lobby, která každoročně plundruje miliardy z amerických veřejných pokladnic. A s tím jak se Bílý dům zdá se postupně vzdaluje nemorální doktríně **neokonzervativního** intervencionismu, není některým Židům nejspíš úplně volno při vědomí, že tato štvavá geopolitická škola byla velkým dílem židovská. Jak už v roce 2003 napsal v *Haarec* Ari Šavit: „Válka v Iráku se zrodila z představ 25 neokonzervativních intelektuálů, povětšinou židovských...“ Alespoň někteří Židé tak nyní už jasněji vnímají, že posun sionismu od „zaslíbené země“ k „zaslíbené planetě“ neokonzervativců nestaví jejich skupinu do nijak příznivého světla.

Pokouším se zde předeštrít možnost, že drtivé obavy z „antisemitismu“, jak je bytí velice nedokonale zachycuje šetření AJC, by mohly být projevem provinilého svědomí. Možná že američtí Židé cítí skupinovou vinu za katastrofální politické i kulturní postoje velkých částí jejich zkorumpované elity. A osten viny je možná bodá i při pohledu na brutální krvavé obětování jedné z nejsvětějších amerických hodnot, svobody slova zaručené prvním dodatkem ústavy, na oltář „antisemitismu“...

Samozřejmě bych uvítal, kdyby se AJC celou věcí zabýval podrobněji. Bylo by jistě zajímavé dovědět se více o korelaci židovských obav z antisemitismu s židovskou vinou. Právě tak fascinující by bylo také určit, do jaké míry také židovská úzkost vede k sebereflexi. V tomto směru bych navrhoval, aby se Židé místo obvinování Američanů zkusili raději věnovat introspekci. Američtí Židé by měli následovat příkladu prvních sionistů jako Theodor Herzl, který vinu použil jako odrazový můstek k sebereflexi. Antisemitismus je sice hluboce znepokojoval, to jim však nebránilo zabývat se seriózně jeho příčinami.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

„Bohatí Židé ovládají svět a ve svých rukou drží osudy vlád i celých národů. Poštvávají je proti sobě navzájem. Národy i jejich ‚vládci‘ tak tančí podle not bohatých Židů, kteří bohatnou tak či onak,“ napsal Herzl.

Stejně jako další počáteční sionisté byl i on přesvědčen, že Židé se mohou vymanit ze své situace a dokonce si získat uznání a lásku pomocí kulturního, ideologického i duchovního přerodu s cílem „vrátit se domů“. Herzl a jeho následovníci se ve své vizi řešení židovské otázky očividně mýlili, jejich pevné víře v prospěšnost sebereflexe a tvrdé sebekritiky však nelze nic vytknout.

Dnešní američtí Židé se od Herzla a prvních sionistů mají hodně co učit. Měli by si položit nepříjemnou otázku, jak se z jejich americké „*zlaté mediny*“, země Židům zaslíbené, stal svět plný „nebezpečí“. Co se v posledních několika letech stalo, co se změnilo? Byly to neustálé nářky nad antisemitismem a zoufalé židovské institucionální pokusy umlčet veškerou kritiku, jež proměnily jejich zlatou medinu v děsivé místo?

Úvaha Gilada Atzmona *A Window Into Jewish Guilt* vyšla na stránkách Unz Review 28. října 2019.